

Au existat cu adevărat arca lui Noe și potopul?

Arca lui Noe și marele potop sunt astăzi considerate de majoritatea creștinilor ca fiind o „poveste”. *Ken Ham și Tim Lovett* justifică relatarea din Scriptură despre judecata lui Dumnezeu asupra lumii de dinaintea potopului.

Relatarea despre Noe și arcă este unul dintre cele mai cunoscute evenimente din istoria omenirii. Din nefericire, de multe ori este privit, ca și alte relatări din Biblie, ca o simplă poveste.

Firește că Biblia este adevărata carte de istorie a universului și în această lumină se poate răspunde cu competență și încredere la întrebările cele mai des puse despre arca și potopul lui Noe.

Cât de mare a fost Arca lui Noe?

„Iată cum s-o faci: corabia să aibă trei sute de coți în lungime, cincizeci de coți în lățime și treizeci de coți în înălțime” (Geneza 6,15).

Altfel decât în desenele caraghioase care descriu corabia ca pe un soi de barcă de locuit, înălțată prea mult (cu girafe care privesc afară pe sus), arca descrisă în Biblie este o corabie uriașă. Până târziu după anul 1800 n-a fost construită nici o corabie care a depășit volumul corăbiei lui Noe.

Dimensiunile corăbiei sunt convingătoare din două motive: proporțiile sunt ca cele ale unui cargobot modern și este aproximativ așa de mare cât poate fi construită o corabie de lemn. Cotul ne dă o informație bună despre dimensiune.¹ După măsura cotului știm că arca trebuie să fi fost lungă de cel puțin 450 de picioare (137 m), lată de 75 de picioare (23 m) și înaltă de 45 de picioare (14 m). În lumea apuseană, velierele de lemn n-au fost niciodată mult mai mari de 330 de picioare (100 m), deși vechii greci construiau acum 2000 de ani corăbii care erau cel puțin așa de mari. China a construit în anii 1400 corăbii uriașe din lemn, care puteau să fi fost așa de mari ca arca. Arca biblică este una dintre cele mai mari corăbii de lemn din toate timpurile – un cargobot mijlociu după standardele de astăzi.

Cum a putut să construiască Noe corabia?

Biblia nu spune că Noe și fiii săi au construit singuri corabia. Noe putea să fi angajat marinari, muncitori calificați sau rude ca Metusala și Lameh, ca să ajute la construcția corăbiei. Dar nimic nu ne arată că ei nu puteau s-o construiască sau n-au construit-o singuri în timpul acordat. Puterile trupești și procesele mentale ale bărbaților din zilele lui Noe au fost cel puțin tot așa de mari (foarte probabil chiar superioare) ca ale noastre.² Precis că au avut mijloace efective pentru a aduna și a tăia lemnul, la fel și pentru modelare, transportul și înălțarea uriașelor grinzi și scânduri necesare.

Dacă unul sau doi bărbați pot în ziua de astăzi să ridice o casă în douăsprezece săptămâni, cu cât pot face mai mult trei sau patru bărbați în câțiva ani? Urmașii lui Adam au făcut instrumente muzicale complexe, metal forjat și construiau cetăți – uneltele, utilajele și tehnica lor nu erau primitive. Istoria a arătat că tehnologia poate fi pierdută. În Egipt, China, America de Nord și de Sud, dinastiile de demult au construit clădiri impresionante sau au avut țărmuri mai frumoase sau o știință mai bună. Multe dintre descoperirile moderne s-au dovedit a fi redescoperiri, ca betonul, care a fost folosit deja de romani.

¹ Cotul a fost definit ca lungimea antebrațului de la cot până la vârful degetelor. Coții vechi variază undeva între 17,5 de țoli (45 cm) și 22 de țoli (56 cm), la care măsurile mai lungi domină construcțiile vechi existente. Totuși, chiar și un cot intermediar, de 18 țoli, descrie o corabie destul de mare.

² Ca dovadă, vezi Dr. Donald Chittick, *The Puzzle of Ancient Man*, Creation Compass, Newberg, Oregon, 1998. Această carte prezintă dovezi exacte despre inteligența oamenilor din civilizația timpurie de după potop.

Chiar dacă am explica pierderea posibilă a tehnologiei ca urmare a potopului, multe civilizații timpurii de după potop arată toată competența tehnică ce este necesară pentru un proiect ca arca lui Noe. Că utilajele din timpul lui Noe au tăiat și au găurit lemn cu câteva sute de ani înainte ca egiptenii să taie și să găurească granit, este foarte limpede. Ideea că civilizațiile primitive sunt departe în urmă, în trecut, este un concept evoluționist.

În realitate, Adam a fost desăvârșit când l-a creat Dumnezeu. Astăzi, intelectul omenesc individual este afectat de cei 6000 de ani de păcat și de decădere. Creșterea bruscă a tehnologiei din ultimele secole nu are nimic de-a face cu sporirea în inteligență; este o combinație rezultată din comunicarea și împărtășirea ideilor și din răspândirea descoperirilor-cheie, care a devenit unealtă pentru cercetare și fabricare. Unul dintre cele mai noi aparate este computerul, care compensează foarte mult în declinul nostru natural în ceea ce privește randamentul intelectual și disciplina, pentru că ne permite să acumulăm și să stocăm informații cum poate n-a fost niciodată mai înainte.

Cum a putut Noe să adune atâtea animale la un loc?

„Din păsări după specia lor, din vite după specia lor și din toate reptilele de pe pământ după specia lor, să vină la tine înăuntru câte două din fiecare specie, ca să le ții în viață” (Geneza 6,20).

Acest verset ne povestește că Noe n-a trebuit să caute sau să călătorească în locuri prea îndepărtate pentru a aduce animalele la bord. Harta lumii a fost cu totul deosebită înainte de potop și pe baza Genezei 1, poate că a existat un singur continent. Animalele au intrat, pur și simplu, în corabie, ca și când ar fi fost chemate de „aptitudinea de a găsi drumul spre casă” (un comportament care a fost sădit în animale de către Creatorul lor) și au mărșăluit pe rampă în sus ca absolut de la sine.

Cu toate că acesta a fost probabil un eveniment supranatural (unul care nu poate fi explicat cu înțelegerea noastră privind natura), compară-l totuși odată cu impresionantul comportament migrator pe care îl vedem astăzi la unele animale. Încă mai suntem departe de a înțelege toate minunatele moduri de comportare ale animalelor, care se arată în creația lui Dumnezeu: mișcarea migratoare a găștelor canadiene și alte păsări, zborurile uimitoare ale fluturelui Monarh, călătoriile anuale ale balenelor și ale peștilor, hibernarea insectelor, sensibilitatea la cutremure și alte nenumărate aptitudini fascinante din regnul animal al lui Dumnezeu.

Au fost dinozauri pe arca lui Noe?

Istoria despre creația lui Dumnezeu (povestită în Geneza 1 și 2) ne spune că toate făpturile care trăiesc pe uscat au fost create în ziua a șasea din săptămâna creației – în aceeași zi Dumnezeu i-a făcut pe Adam și pe Eva. De aceea este fără echivoc că dinozaurii (care sunt animale de uscat) au fost creați odată cu omul. Și chiar au mers la bordul corăbiei câte două din fiecare specie dintre animalele care trăiesc pe uscat (din unele șapte perechi). Nimic nu arată că vreoa specie oarecare dintre animalele de uscat a pierit deja înainte de potop. În afară de aceasta, descrierea „behemot”-ului din capitolul 40 al cărții Iov (Iov a trăit după potop) seamănă cu un dinozaur Sauropod. Strămoșul lui Behemot trebuie să fi fost la bordul corăbiei.³

LEGENDE FOARTE RĂSPÂNDITE DESPRE ÎNTÂLNIRI CU BALAURI DAU ALTE INDICII CĂ CEL PUȚIN CÂȚIVA DINOZAURI AU SUPRAVIEȚUIT POTOPULUI.

³ Pentru dovezi remarcabile că dinozaurii au trăit până într-un timp relativ recent, vezi capitolul 12. „Ce s-a întâmplat cu adevărat cu dinozaurii?” Citește și *The Great Dinosaur Mystery Solved*, New Leaf Press, Green Forest, Arkansas, 2000. Vizitează și: www.answersingenesis.org/go/dinosaurs.

Găsim și mulți dinozauri care sunt prinși în depunerile aluvionare și au fost pietrificați. Legende foarte răspândite despre întâlniri cu balauri dau alte indicii că cel puțin câțiva dinozauri au supraviețuit potopului. Singura posibilitate cum s-ar fi putut întâmpla aceasta este că au fost pe corabie.

Animalele tinere, chiar din cele mai mari animale de uscat, nu prezintă nici o problemă; deoarece sunt încă tinere, mai au în față toată viața lor reproductivă. Totuși majoritatea dinozaurilor n-au fost propriu-zis foarte mari – unii au avut mărimea unei găini (deși n-au absolut nici o înrudire cu păsările, cum spun acum unii evoluționiști). Majoritatea oamenilor de știință sunt de acord că mărimea medie a unui dinozaur corespunde practic mărimii unei oi mari sau unui bizon.

De exemplu, Dumnezeu i-a adus lui Noe, cel mai probabil, doi Sauropozi adulți tineri (de exemplu Apatosaurus), mai degrabă decât doi Sauropozi adulți maturi. Același lucru este valabil pentru elefanți, girafe și alte animale care cresc foarte mult. Totuși, exista oricum suficient loc pentru majoritatea animalelor adulte, dezvoltate complet.

În ceea ce privește numărul diferitelor specii de dinozauri, trebuie să înțelegem că deși există sute de nume pentru variații diferite (specii) de dinozauri care au fost descoperiți, probabil că există numai vreo 50 specii reale diferite.

Cum a putut Noe să bage toate animale în corabie?

„Din tot ce trăiește, din orice făptură să iei în corabie câte două din fiecare specie, ca să le ții vii cu tine: să fie câte un exemplar masculin și câte unul feminin” (Geneza 6,19).

În cartea „Noah’s Ark: A Feasibility Study”⁴, cercetătorul creaționist, John Woodmorappe, susține că au fost necesare doar 16.000 de animale pentru a păstra speciile create, pe care Dumnezeu le-a adus în corabie.

Corabia nu trebuia să transporte orice fel de animal – nici Dumnezeu n-a poruncit aceasta. Ea transporta numai animale care respiră în aer, animale de uscat, animale târătoare și înaripate, ca păsările. Ființele care trăiau în apă (pești, balene etc.) și multe creaturi amfibii ar fi putut să supraviețuiască în afara corăbiei în număr suficient de mare. Aceasta reduce considerabil numărul total de animale care trebuiau să fie la bord. Un alt factor care reduce foarte mult cerința de spațiu este faptul că varietatea enormă de specii pe care le vedem astăzi, nu existau în zilele lui Noe. Numai „soiurile-mamă” ale acestei specii trebuiau să fie la bord pentru a popula pământul de la început.⁵ De exemplu, era nevoie numai de doi câini pentru a da naștere la toate speciile de câini care există astăzi.

Estimările creaționiste pentru numărul total de animale care ar fi fost necesar să vină la bordul corăbiei variază de la câteva mii până la 35.000, dar pot fi și două mii, dacă soiul biblic este aproximativ același cu clasificarea modernă pe familii.

Așa cum a fost explicat mai înainte, Noe n-a luat pe corabie animalele cele mai mari; mai probabil este că a luat animale tinere la bordul corăbiei pentru a repopula pământul după ce va fi trecut potopul. Aceste animale tinere aveau nevoie de mai puțin loc, de mai puțină hrană și mai puțin gunoi.

⁴ J. Woodmorappe, *Noah’s Ark: A Feasibility Study*, Institute for Creation Research, Santee, California, 2003.

⁵ Iată un exemplu: astăzi există mai bine de 200 de rase diferite de câini, de la pudel pitic până la Saint Bernard – care provin toți dintr-o singură „specie” inițială de câini (ca și lupul, Dingo etc). Multe alte specii de animale – de pisici, de cai, de vaci etc. – s-au înmulțit într-un mod asemănător, natural și selectiv, până au ajuns la minunata varietate de specii pe care o avem astăzi. Dumnezeu a „programat” această varietate în codul genetic al tuturor speciilor de animale – chiar al neamului omenesc. Dumnezeu a făcut imposibil chiar și pentru „soiurile” de bază ale animalelor, să se reproducă împreună și să se diversifice. De exemplu, pisicile și câinii nu se pot reproduce și să facă o specie nouă de creaturi. Aceasta este din proiectul lui Dumnezeu și este o realitate care face evoluția imposibilă.

Dacă suntem reținuți și folosim un cot scurt, de 18 țoli (46 cm) pentru arcă, concluzia lui Woodmorappe este că „less than half of the cumulative area of the Ark’s three decks need to have been occupied by the animals and their enclosures.”⁶ (Tradus liber: Mai puțin de jumătate din cuprinsul cumulat al celor trei punți ale corăbiei trebuie să fi fost acoperit cu animale și împrejmuirea lor.) Aceasta înseamnă că a existat suficient loc pentru alimente proaspete, apă și chiar mulți alți oameni.

Cum a putut Noe să aprovizioneze toate aceste animale?

Exact așa cum Dumnezeu a adus animalele la Noe printr-un fel de mijloc supranatural, precis că tot așa a pregătit și acest eveniment uimitor. Oamenii de știință care sunt de partea creației, ne fac să înțelegem că Dumnezeu le-a dat animalelor capacitatea de hibernare, după cum vedem astăzi la multe specii. Majoritatea animalelor reacționează la catastrofele naturale într-un mod care a fost conceput pentru a le ajuta să supraviețuiască. Este foarte probabil că multe animale au hibernat supranatural, poate chiar intensificat de Dumnezeu.

Fie că a fost ceva supranatural sau o simplă reacție normală, faptul că Dumnezeu i-a poruncit lui Noe în Geneza 6,14 să construiască încăperi („qen” – textual în ebraică „cuiburi”), implică faptul că animalele erau îmblânzite sau din cele care își fac cuiburi. Dumnezeu i-a poruncit lui Noe și să i-a hrană cu sine pentru ele (Geneza 6,21), ceea ce ne spune că nu erau în vreo comă de un an.

Dacă am putea să trecem prin arcă, așa cum a fost construită, am fi uimiți, fără îndoială, de sistemul genial de la bord, pentru împărțirea depozitării de apă și hrană. Cum explică Woodmorappe în *Noah’s Ark: A Feasibility Study*, un grup mic de țărani poate să crească astăzi mii de vite și alte animale într-un spațiu foarte mic. Ne putem imagina ușor tot felul de mecanisme pe corabie, care au făcut capabil ca un număr mic de oameni să hrănească și să îngrijească animalele, de la adăpat până la îndepărtarea gunoiului.

Cum a scos Woodmorappe în evidență, n-au fost necesare pregătiri speciale ca opt oameni să poată îngriji de 16.000 de animale. Dar dacă au existat, cum ar fi fost acționate? Există multe feluri de posibilități. Cum ar fi cu un grup sanitar pentru apă potabilă de gravitație, cu un sistem de aerisire acționat de vânt sau de mișcarea valurilor, sau cu o pâlnie care repartizează cerealele, așa ca animalele să le poată mânca? Nici unul dintre aceste sisteme nu necesită tehnologie mai înaltă decât cea despre care știm că a existat în culturile antice. Și totuși, aceste culturi au fost probabil mult în urma capacităților și a potențialului lui Noe și a lumii dinaintea potopului.

Cum a putut un potop să nimicească orice vietate?

„Și a pierit orice făptură care se mișca pe pământ, atât păsările, cât și vitele și animalele sălbatice, tot ce se mișca pe pământ și toți oamenii. Tot ce avea suflare de duh de viață în nările sale, tot ce era pe pământul uscat a murit (Geneza 7,21-22).

Potopul lui Noe a fost mult mai distrugător decât ar fi putut să fie orice furtună cu ploaie de 40 de zile. Scriptura spune că „s-au rupt toate izvoarele adâncului celui mare”. Cu alte cuvinte, cutremure, vulcani și gheizere de lavă topită și apă clocotită au fost stoarse din scoarța pământului într-o înălțare violentă, explozivă. Aceste izvoare nu s-au oprit timp de 150 de zile în inundație – deci pământul a fost textual răscolit sub ape pentru aproximativ cinci luni. Potopul lui Noe a fost cuprinzător, iar Noe și familia lui au fost peste un an la bordul corăbiei.

Inundațiile regionale relativ noi, erupțiile vulcanice și cutremurele – deși, fără îndoială, devastatoare pentru viață și țară – sunt infime în comparație cu catastrofa mondială care a distrus „lumea de atunci” (2 Petru 3,6). Toate animalele de uscat și oamenii care n-au fost la

⁶ Woodmorappe, *Noah’s Ark: A Feasibility Study*, 16.

bordul corăbiei, au fost nimiciți în apele puhoiului – miliarde de animale au fost conservate în marile zăcăminte fosile pe care le vedem astăzi.

Cum a putut corabia să supraviețuiască potopului?

Descrierea corăbiei este foarte scurtă – Geneza 6,14-16. Aceste trei versete conțin informații esențiale, inclusiv totalul măsurătorii, dar aproape sigur că lui Noe i-au fost date mai multe amănunte decât acestea. Alte construcții prevăzute în Biblie de Dumnezeu sunt detaliate meticolos, ca descrierile cortului întâlnirii al lui Moise sau templul din viziunea lui Ezechiel.

Biblia nu spune că arca a fost o ladă dreptunghiulară. În realitate, Scriptura nu dă nici un indiciu despre forma corăbiei lui Noe, cu excepția proporțiilor – lungime, lățime și înălțime. Corăbiile au fost deja de mult descrise astfel, fără a se fi comunicat vreodată un schelet cu formă de bloc.

Moise a folosit termenul neclar de *tebah*, un cuvânt care în rest este folosit numai pentru coșuleț, care l-a transportat pe Moise ca bebeluș (Exod 2,3). Un obiect este o corabie uriașă de lemn, iar celălalt este un coș mic din papură. Ambele plutesc, ambele salvează vieți și ambele sunt unse. Dar odată cu acestea se termină asemănările. Putem fi aproape siguri că coșul de bebeluș n-a avut aceeași dimensiune ca arca, iar coșurile egiptene din acea vreme erau, în mod normal, rotunjite. Poate că *tebah* înseamnă „barcă de salvare”. De mulți ani, creaționiștii biblici au prezentat arca, pur și simplu, ca pe o ladă dreptunghiulară. Această formă a ajutat la lămurirea mărimii ei, în timp ce s-a evitat confuzia prin curbura scheletului. Aceasta a făcut să fie mai ușor și de comparat volumul. Prin folosirea unui cot scurt și al numărului cel mai mare de „specii” de animale, creaționiștii au demonstrat, după cum am văzut, ce ușor a putut corabia să corespundă capacității de încărcare.⁷ În acea vreme, problema centrală era locul; ceilalți factori erau secundari.

Totuși, faza următoare a cercetării „Sea-Keeping” (Starea și confortul pe mare) a studiat rezistența scheletului și stabilitatea. Aceasta a început cu un studiu coreean în 1992, la „World-Class Ship Research Center” (KRISO).⁸ Echipa de nouă cercetători ai KRISO a fost condusă de dr. Hong, care acum este directorul general al centrului de cercetare.

Studiul a stabilit că arca a putut să biruiască valuri înalte de 98 de picioare (30 m.) și că proporțiile corăbiei biblice sunt aproape optime – o mărturisire interesantă a dr. Hong, care crede în idei evoluționiste și susține public că viața a venit din mare („life came from the sea”).⁹ Studiul a combinat analize, modele de testare a axului și a standardului de navă, dar conceptul a fost simplu: de a compara corabia biblică cu alte 12 corăbii cu același volum, dar modificate în privința lungimii, a lățimii și a înălțimii. Au fost măsurate trei proprietăți: stabilitatea, rezistența scheletului și confortul.

Proprietățile corăbiei, care au fost determinate în 1992 în studiul coreean

Pe când corabia lui Noe a obținut un rezultat mediu la fiecare proprietate, ea a fost în întregime printre cele mai bune construcții. Cu alte cuvinte, proporțiile arată un echilibru atent, care se poate pierde ușor dacă proporțiile sunt modificate în vreun fel greșit. Nu este nici o surpriză că vasele moderne au proporții asemănătoare - aceste proporții funcționează.

⁷ Pentru a citi un studiu temeinic despre această cercetare, vezi *Noah's Ark: A Feasibility Study* by John Woodmorappe (vezi nota de subsol 4).

⁸ Hong, et al., Safety Investigation of Noah's Ark in a seaway, *TJ* 8(1):26–36, April 1994.
www.answersingenesis.org/tj/v8/i1/noah.asp

⁹ Seok Won Hong, Warm greetings from the Director-General of MOERI (former KRISO), Director-General of MOERI/KORDI, www.moeri.re.kr/eng/about/about.htm.

Este interesant de a stabili în fapt, că acest studiu deconspiră ca absurditate afirmația că prima carte a lui Moise (Geneza) ar fi fost scrisă numai câteva sute de ani înainte de Hristos și că s-ar baza pe legendele potopului, ca cel din epopeea lui Ghilgameș. Arca babiloniană are forma unui cub, ceva care este atât de departe de realitate, încât nici măcar cel mai scurt schelet din studiul coreean nu se apropie de ea. Dar trebuie să ne așteptăm la greșeli și de la alte relatări ale potopului, cum este cea a lui Ghilgameș, așa cum și relatarea despre Noe a fost falsificată când a fost transmisă prin alte culturi.

Totuși, rămâne o taină. Studiul coreean n-a ascuns faptul că unele schelete mai scurte au depășit minimal arca biblică a lui Noe. Altă preocupare a lui Tim Lovett, unul dintre autorii acestui capitol și a doi ingineri constructori de vase, Jim King și dr. Allen Magnuson, le-a îndreptat atenția asupra temei „Cedarea” - răsucirea laterală din cauza valurilor.

Cum știm noi cum erau orientate valurile. În caz că n-au existat deloc valuri, stabilitatea, confortul și rezistența n-ar avea importanță, iar proporțiile n-ar juca nici un rol. Un schelet mai scurt ar fi atunci un volum mai eficient, pentru că ar costa mai puțin lemn și mai puțină muncă. Totuși, putem să deducem singuri puncte de reper din proporțiile corăbiei. Studiul coreean a admis că valurile veneau din toate părțile, ceea ce ar oferi un avantaj schelelor mai scurte. Dar valurile veritabile de ocean au, în mod normal, o direcție dominantă pe baza vântului, ceea ce favorizează și mai mult un schelet scurt, lat.

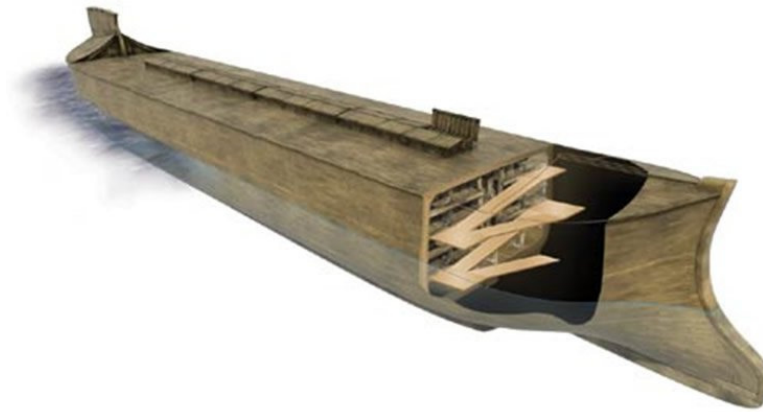
Un alt fel de valuri – tsunami -, ar fi putut vătăma corabia în timpul potopului. Cutremurele pot da naștere la tsunami, să devasteze coastele. Dar dacă un tsunami se mișcă în apă adâncă, el nu este sesizabil pentru vas. În timpul potopului, apa trebuie să fi fost foarte adâncă – există destulă apă în oceanele de azi, pentru a acoperi pământul până la o adâncime de aproximativ 1,7 mile (2,7 km). Biblia declară: „Apele au crescut și au ridicat corabia și ea s-a înălțat deasupra pământului” (Geneza 7,17). Lansată de pe o ridicătură de pământ prin apele crescânde ale potopului, corabia trebuie să fi ocolit devastarea de început a coastelor și a ținuturilor situate jos și a rămas așa sigură față de tsunami de-a lungul călătoriei.

După mai multe luni pe mare, Dumnezeu a trimis un vânt (Geneza 8,1), ceea ce ar fi putut provoca valuri foarte mari, deoarece aceste valuri pot fi cauzate de un vânt puternic, continuu. Proba în apele deschise dovedește că orice corabie care navighează, se va răsuci în mod normal lateral în valuri. Cu valuri care se apropie de lateralul corăbiei (beam sea – de-a curmezișul pe mare), o corabie lungă ca arca ar fi prinsă într-o situație neplăcută: în condiții de vreme rea ar putea fi primejdios. Dar situația ar putea fi biruită prin aceea, că vasul să prindă vântul la proră (Geneza 8,1) și apa s-o prindă la pupa – așezându-se singur în cale ca o giruetă. Aceste însușiri par să fi inspirat alte construcții vechi de vase. Odată ce corabia intră în valuri, proporțiile lungi, asemănătoare cu ale vaporului, determină o călătorie mai confortabilă, mai ținută. Călătorind agale, cu vântul, ea nu are nevoie de viteză, ci Biblia spune: „Corabia plutea pe deasupra apelor” (Geneza 7,18).

În comparație cu prora și pupa unui vapor, marginile teșite nu sunt așa de tari, au muchii care sunt expuse primejdiei în ceea ce privește pagubele în timpul pornirii și al acostării și oferă o călătorie mai brutală. După ce Biblia ne dă proporții ca ale unui veritabil vapor, are sens că ea va arăta și se va comporta ca un vapor. Construcția de mai jos este o încercare de a concretiza conturul biblic prin întrebuintarea de experimente reale și dovezi arheologice ale corăbiilor vechi.

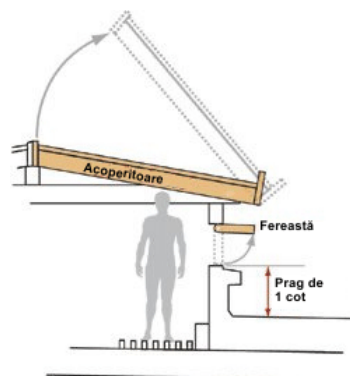
Într-adevăr, Scriptura nu indică un aparat la proră pentru captarea vântului, dar relatarea scurtată din prima carte a lui Moise (Geneza) nu pomeneste nimic nici despre apa potabilă, numărul animalelor sau felul în care au ieșit din corabie.

Nimic din această corabie nou reprezentată grafic nu contrazice Scriptura; ea arată, într-adevăr, cât de impecabilă și de precisă este Scriptura.



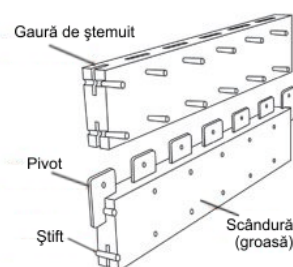
1. Ceva pentru captarea vântului

Valurile mânate de vânt ar face ca o corabie care plutește să se întoarcă primejdios lateral, după furtună. Totuși, asemenea valuri pot fi străbătute sigur prin faptul că determină corabia să se cârmuiască singură, cu o rezistență de captare a vântului la proră. Pentru a fi eficace, această rezistență trebuie să fie suficient de mare pentru a birui efectul de rotație al valurilor. Cu toate că multe construcții pot funcționa, posibilitatea arătată aici reflectă etravele înalte, care au fost un semn de recunoaștere pentru corăbiile vechi.



2. De un cot, sus de tot

Orice deschizătură în puntea unei corăbii necesită un zid (margine), pentru a evita ca apa să intre, mai cu seamă atunci când corabia are rului. În această reprezentare există o fereastră, așa cum este descris în Geneza 6,16: „Să faci corabiei o lumină și la un cot înălțime de la acoperiș să o sfârșești.” Poziția centrală a luminătorului a fost aleasă pentru ideea reflectării „luminii de amiază”. Aceasta înseamnă, de asemenea, că fereastra nu trebuie să aibă exact un cot. Poate că luminătorul avea un acoperiș transparent (încă mai multă „lumină de amiază” sau că acoperișul luminătorului se putea deschide (ceea ce ar putea să corespundă cu „Noe a deschis fereastra corăbiei pe care o făcuse” (Geneza 8,6). Cu toate că sunt posibile variații, o fereastră fără prag nu este o soluție logică.



3. Găuri dăltuite și scânduri cu cepuri

Constructorii de corăbii din trecut începeau, în mod normal, cu o carcasă din lemn (scânduri) și construiau apoi un cadru (coastă), care era ajustat în interior. Aceasta este absolut opusul metodei europene bine cunoscute, unde scândurile sunt adăugate ramei. În construcția cu carcasa făcută întâi, scândurile trebuie asamblate cumva. Unii montează scânduri suprapuse, care sunt fixate cu dibluri sau bătute în cuie; alții folosesc funii pentru a ține scândurile împreună. Grecii din vechime foloseau un sistem perfecționat, în care scândurile erau angrenate cu mii de găuri dăltuite și legături de pivoturi. Scheletul rezultat era suficient de tare pentru a lovi în coastă o altă corabie, producându-i avarii, dar destul de ușoară pentru a putea fi trasă de echipaj pe o plajă. Dacă aceasta este ceea ce au putut face grecii sute de ani înainte de Hristos, atunci ce a putut face Noe secole după ce Tubal-Cain a născocit unelte forjate din metal?

4. Rampele

Rampele ajută la a băga animale sau încărcături grele între punți. Dacă sunt duse peste schelet, se evită de a se forfecă grinzile importante ale punții și acest loc de amplasare este departe de mijlocul scheletului, unde tensiunile de îndoire sunt cele mai mari. (Această plasare folosește mai bine și locul asimetric de la prora și pupă.)

5. Ceva pentru captarea apei

Pentru a sprijini corabia la așezarea în vânt, pupa trebuie să opună rezistență ca vasul să nu fie împins lateral. Aceasta este același lucru ca o cârmă fixă sau un stabilizator rigid, care oferă un control în indicarea direcției. Există multe feluri în care se poate face aceasta, dar aici arătăm „misterioasele” lărgiri ale pupei, pe care le vedem la corăbiile mari cele mai timpurii ale Mării Mediterane.

De unde a venit toată această apă?

„În anul al șase sutelea al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, chiar în ziua aceea s-au rupt toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor. Și ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți” (Geneza 7,11-12).

Biblia ne povestește că apa a venit din două surse: de sub pământ și de deasupra pământului. Evident că izvorul pentru apa de sub pământ era în lagune mari, subpământene sau „izvoare” de apă proaspătă, care s-au rupt prin activitate vulcanică și seismică (cutremure).¹⁰

Unde s-a dus toată această apă?

„Și apele au scăzut de pe fața pământului, scurgându-se și împuținându-se, și după 150 de zile, apele s-au micșorat” (Geneza 8,3).

Spus simplificat, apa potopului este în oceanele și mările pe care le vedem astăzi. Trei sferturi din suprafața pământului este acoperită de apă.

Cum au băgat de seamă chiar geologii laici, se pare că odinioară continentele au fost „împreună” și nu despărțite de oceanele întinse din vremea de acum. Puterile participante la potop au fost sigur suficiente pentru a modifica toate acestea.

Scriptura arată că Dumnezeu a creat bazinele mărilor, când a ridicat pământul din apă, astfel că apele potopului s-au întors într-un loc sigur. (Unii teologi cred că psalmul 104 s-ar

¹⁰ Pentru un studiu mai profund despre aceasta, vezi, te rog, Nozomi Osanai, *A Comparison of Scientific Reliability, A comparative study of the flood accounts in the Gilgamesh Epic and Genesis*, www.answersingenesis.org/go/gilgamesh.

putea referi la acest eveniment.) Unii oameni de știință care sunt de partea creației, cred că această rupere a continentelor a fost o parte a mecanismului care a provocat în cele din urmă potopul.¹¹

Unii au presupus din cauza versetului din Geneza 10,25, că ruptura continentală a survenit în vremea lui Peleg. Totuși, această despărțire este amintită în legătură cu divizarea lingvistică pe tot pământul, din cauza turnului Babel (Geneza 10-11). Deci ordinea de idei ne arată divizarea limbilor și a grupurilor de oameni, nu desfacerea prin rupere a uscatului.

În caz că a existat o mișcare masivă a continentelor în vremea lui Peleg, ar fi existat un alt potop mondial. Biblia arată că muntele Ararat e existat, așa că arca s-a putut lăsa pe el (Geneza 8,4); deci placa indo-australiană și placa euro-asiatică trebuiau să se fi ciocnit deja, ceea ce înseamnă că continentele s-au deplasat deja înainte de Peleg.

Potopul lui Noe a fost mondial?

„Apele au ajuns din ce în ce mai mari și toți munții înalți care sunt sub cerul întreg au fost acoperiți. Cu cincisprezece coți s-au înălțat apele deasupra munților, care au fost acoperiți” (Geneza 7,19-20).

Astăzi mulți creștini susțin că potopul din timpul lui Noe a fost un potop regional. Acești oameni cred, în general, într-un potop regional, pentru că au admis istoria evoluționistă a pământului, adoptată pe arie largă, au considerat straturile fosile ca istorie a apariției secvențiale a vieții de milioane de ani.¹²

Odinioară, oamenii de știință au înțeles fosilele, sedimentele purtate de apă, care sunt îngropate în mâl și nisip, mai cu seamă ca rezultat al marelui potop. Aceia care admit acumularea fosilelor, pas cu pas de acum milioane de ani, au răstălmăcit, în felul lor de a gândi, dovezile pentru potopul mondial. De aceea sunt multe compromise ale unor creștinii cu privire la un potop regional.

Laicii contestă categoric posibilitatea unui potop mondial. Totuși, dacă ar gândi într-o perspectivă biblică, ar vedea dovezile existente din belșug pentru potopul mondial. Cum a glumit cineva odată: „I wouldn't have seen it if I hadn't believed it.” (Tradus liber: „N-aș fi văzut-o, dacă n-aș fi crezut-o.”)

Aceia care acceptă cadrul timpului evolutiv, cu acumularea lui fosilă, răpesc căderii în păcat a lui Adam prima ei consecință gravă. Ei așează fosilele, care mărturisesc despre boală, suferință și moarte înaintea momentului când Adam și Eva au păcătuit și au adus în lume moartea și suferința. Prin aceasta subminează și importanța morții și a învierii lui Hristos. Un astfel de scenariu răpește și orice însemnătate descrierii făcută de Dumnezeu creației Sale încheiate ca „foarte bună”.

În caz că potopul a vătămat numai ținutul Mesopotamiei, cum susțin unii, atunci de ce a trebuit Noe să construiască o corabie? El ar fi putut, pur și simplu, să treacă de partea cealaltă a muntelui și ar fi scăpat cu fuga. Dar punctul cel mai important este: dacă potopul ar fi fost numai regional, oamenii care nu locuiau în apropierea potopului n-ar fi fost prejudiciați de el. Ei ar fi scăpat de judecata lui Dumnezeu asupra păcatului.

¹¹ Pentru mai multe amănunte despre această temă vezi capitolul 14 al dr. Andrew Snelling.

¹² Pentru dovezi stringente că pământul nu are o vechime de miliarde de ani, citește *The Young Earth* de Dr. John Morris și *Thousands . . . not Billions* de Dr. Don DeYoung; vezi și www.answersingenesis.org/go/young.



Un potop regional?

În plus: Isus credea că potopul a omorât orice om care n-a fost în corabie. Ce altceva putea să creadă Hristos, dacă a comparat judecata de apoi cu judecata asupra „tuturor” oamenilor din zilele lui Noe (Matei 24,37-39)?

În 2 Petru 3 este comparată judecata viitoare prin foc, cu judecata anterioară prin apă, în potopul lui Noe. O judecată parțială în zilele lui Noe ar însemna, în consecință, o judecată viitoare parțială.

Dacă potopul ar fi fost numai regional, cum au putut atunci apele să crească până la 20 de picioare (6 m) deasupra munților (Geneza 7,20)? Apa își caută propriul nivel; ea n-a putut să crească pentru a acoperi munții regionali și în același timp să cruțe restul lumii.

Chiar și ceea ce este astăzi Muntele Everest, odinioară a fost acoperit cu apă și după aceea a fost înălțat.¹³ Dacă nivelăm bazinele mărilor și aplatizăm munții, există destulă apă pentru a acoperi tot pământul până la o înălțime de 1,7 mile (2,7 km).¹⁴ De asemenea, este important să luăm seama că cu nivelarea oceanelor și a munților, arca n-ar fi călătorit pe vârful de astăzi al Everestului, deci nici n-ar fi fost nevoie de lucruri cum ar fi măștile de oxigen.

Sunt mai multe de spus. Dacă potopul ar fi fost un potop regional, Dumnezeu Și-ar fi călcat repetat promisiunea de a nu mai trimite niciodată un asemenea potop. Dumnezeu a așezat un curcubeu în cer, ca legământ între Dumnezeu și om și animale, că nu va mai repeta niciodată un asemenea eveniment. Recent au existat mari inundații regionale (de exemplu, în Bangladesh); dar n-a mai existat niciodată un alt potop mondial, care să omoare toată viața de pe uscat.

¹³ Muntele Everest este mai bine de 5 mile (8 km) înalt. Atunci cum ar fi putut potopul să acopere „toți munții înalți care sunt sub cerul întreg”? Înainte de potop, munții n-au fost așa de înalți. Munții de astăzi au fost formați abia spre sfârșit și după potop, prin coliziunea plăcilor continentale și prin împingerea în sus, legată de ciocnire. Scoțând aceasta la lumină, straturile care formează segmentele cele mai înalte ale Everestului s-au alcătuit singure din straturile acoperite de fosile, în care s-a depozitat apa. Pentru a afla mai multe despre aceasta, vezi capitolul 14 despre mișcările catastrofale ale plăcilor tectonice.

¹⁴ A.R. Wallace, *Man's Place in the Universe*, McClure, Phillips & Co, New York, 1903, 225–226; www.wku.edu/~smithch/wallace/S728-3.htm.

Unde există pe pământ dovezi pentru potopul lui Noe?

„Căci ei în mod voit uită că odinioară erau ceruri și un pământ scos, prin Cuvântul lui Dumnezeu, din apă și prin apă, și că lumea de atunci a pierit tot prin apă, înecată de potop” (2 Petru 3,5-6).

Dovezi pentru potopul lui Noe pot fi văzute pe tot pământul, de pe fundul mărilor până în vârful munților. Fie că ești pe drum cu mașina, cu trenul sau cu avionul, caracteristicile fizice ale suprafeței pământului arată deslușit spre un trecut catastrofal, de la prăpăstii și cratere, la filoane de cărbuni și peșteri. Unele straturi se întind peste continente și evidențiază astfel efectele unei catastrofe uriașe.

Scoarța pământului are o cantitate enormă de rocă sedimentară în straturi, uneori adâncă de mile (kilometri). Aceste straturi de nisip, sol și materie – de cele mai multe ori depozitate prin apă – au fost cândva moi ca mâlul, dar acum sunt piatră dură. Închise în aceste straturi sedimentare sunt miliarde de chestii moarte (fosile de plante și animale), care au fost îngropate foarte repede. Dovezile de pe tot pământul îl privesc pe oricine fix în față.

Unde este astăzi arca lui Noe?

„În luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, corabia s-a oprit pe muntele Ararat” (Geneza 8,4).

Corabia s-a oprit pe munte. Vechiul nume pentru acest munte ar putea trimite în diferite ținuturi din Orientul Mijlociu, cum ar fi muntele Ararat din Turcia sau alți munți din țări învecinate.

Muntele Ararat a atras cel mai mult atenția, pentru că are gheață permanentă și unii oameni au relatat că au văzut corabia. Multe expediții au căutat acolo corabia. Nu există o dovadă definitivă pentru locul sau supraviețuirea corăbiei; oricum, arca este așezată pe munte de aproximativ 4500 de ani. Chiar ar fi putut să se deterioreze, să fie distrusă sau să fi fost folosită de Noe și de urmașii lui ca lemn de construcție.

Firește că unii oameni de știință și cunoscătorii Bibliei cred că într-adevăr corabia a putut fi păstrată – poate pentru ca într-o vreme viitoare să fie descoperită prielnic ca amintire de judecata trecută și avertisment pentru judecata viitoare, cu toate că același lucru se poate spune, de exemplu, și pentru chivotul mărturiei sau alte simboluri biblice. Isus a spus: „Dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nu vor fi înduplecați nici chiar dacă ar învia cineva dintre cei morți!” (Luca 16,31).

Este improbabil ca arca să fi supraviețuit fără intervenție supranaturală, dar lucrul acesta nu este nici promis de Scriptură, nici de așteptat. Totuși, este o idee bună de a verifica dacă încă mai există.

De ce a distrus Dumnezeu pământul pe care El l-a creat?

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toată imaginația gândurilor din inima lui era în fiecare zi numai răutate. Dar Noe a căpătat îndurare înaintea Domnului” (Geneza 6,5 și 8).

Aceste versete vorbesc de la sine. Orice ființă omenească de pe fața pământului s-a orientat după răutatea din inima lui, dar Noe a fost cruțat înaintea lui Dumnezeu de judecata lui Dumnezeu pentru onestitatea lui, împreună cu soția lui, cu fiii lor și soțiile acestora. Ca rezultat al răutății omului, Dumnezeu a trimis judecata peste întreaga omenire. Oricât de cruntă a fost distrugerea, totuși, au meritat-o toți.

Dumnezeu a folosit potopul și pentru a-i despărți și a-i curăți pe aceia care credeau în El, de aceia care nu credeau în El. Pe parcursul istoriei și al Bibliei, acest ciclu s-a petrecut permanent: despărțire, curățire, judecată și salvare.

Fără Dumnezeu și fără o veritabilă cunoaștere și o autentică înțelegere a Scripturii, care oferă adevărata istorie a lumii, omul este condamnat să repete iar și iar aceleași greșeli.

Cum este Hristos ca arca?

„Fiindcă Fiul Omului a venit să mântuiască ce era pierdut” (Matei 18,11).

Ca Fiu al lui Dumnezeu, DOMNUL Isus Hristos este ca arca lui Noe. Isus a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Exact așa cum Noe și familia lui au fost salvați prin corabie de apa potopului, salvați de către Dumnezeu, așa va fi cruțat oricine crede în Isus ca Domn și Salvator, de ultima judecată iminentă asupra omenirii, salvat de către Dumnezeu, de focul care va distruge pământul după ultimele zile (2 Petru 3,7).

Noe și familia lui au trebuit să intre în corabie printr-o ușă, pentru a fi salvați. „Și Domnul a închis ușa după ei.” (Geneza 7,16 – viață nouă). Tot așa trebuie și noi să trecem printr-o „ușă” pentru a fi salvați, ca să nu fim despărțiți de Dumnezeu în veșnicie. Fiul lui Dumnezeu, Isus, a intrat în istorie ca să plătească pedeapsa pentru păcatul și răzvrătirea noastră. Isus a spus: – „Eu sunt ușă. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10,9)